

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2006. máj.–jún.
XI/3. szám

Ára: 240,- Ft

Máriacell – kegyszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa kísérlő levele.....	1
Szt. Ágoston: Pétert követte Pál.....	3
A művészet a dogma szolgálatában (folytatás).....	4
Grignon Szt. Lajos: Szűz Mária Krisztus misztikus Testének igazi anyja.....	6
Minden élet eredete a béke.....	9
Barsi Balázs: A Szentlélek a szentségekben.....	14
Az Irgalmas Szív.....	21
Jézus valós jelenléte.....	23
Mária kegyhelyek	
Máriacell.....	24
A Szegények Szüze.....	25
Rózsafüzér	
Szőkefalva fényében.....	27

CAPITULO TERCERO DE *la Conception Immaculada de la madre de Dios.*

Szeplőtelen Fogantatás

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szeplőtelen Fogantatás
(Zurbarán festménye)

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa kísérlő levele

a Famiglia Christiana című olasz lap olvasóihoz a

Deus caritas est (Az Isten szeretet) kezdetű enciklikáról

Örülök, hogy a Famiglia Christiana elküldi nektek enciklikámat, és nekem is lehetőséget ad, hogy néhány kísérlő szót írjak, mellyel szeretném megkönnyíteni olvasását. Eleinte ugyanis a szöveg nehéznek és elméletinek tűnhet. Ha azonban elmélyedünk olvasásában, nyilvánvalóvá válik, hogy csupán válaszolni akartam néhány, a keresztény élet szempontjából nagyon konkrét kérdésre.

Az enciklika első része a fölemelő és lehajló szeretetről (eroszról és agapéről) szól

***Első kérdés:** Valóban lehet szeretni Istent?*

A válasz az első kérdésre: igen, tudjuk szeretni Istent, mert nem maradt elérhetetlen távolságban, hanem belépett az életünkbe. Jön felénk, mindegyikünk felé a szentségekben, melyekkel tevékenykedik az életünkben; az Egyház hitével, mellyel felénk fordul; embereket hoz utunkba, akiket Ő megérintett és áttetszik rajtuk az Ő fénye; rendeléseivel, melyekkel beavatkozik az életünkbe; a teremtett világ jeleivel. Nemcsak följánlotta nekünk a szeretetet, hanem elsőként élte meg, és oly sokféleképpen kopogtat a szívünkön, hogy válaszként fölébressze szeretetünket.

***A második kérdés:** Lehet-e szeretetet parancsolni? Nem olyan érzés a szeretet, amit vagy érzünk, vagy nem?*

A szeretet nem csupán érzelem, hanem hozzátartozik az akarat és az értelem is. Szavával Isten értelmünkhöz, akaratunkhoz és érzésünkhöz szól, oly módon, hogy meg tudjuk tanulni „teljes szívvel és teljes lélekkel szeretni Őt”. A szeretet ugyanis soha nem befejezett és soha nincs készen, hanem növekszik; elmondhatjuk, hogy csak lassan tanulunk meg úgy szeretni, hogy a szeretet egyre inkább áthassa minden erőnket, és utat nyisson a helyes életre.

***A harmadik kérdés:** Szerethetjük-e valóban a „felebarátot”, aki idegen vagy egyenesen ellenszenves számunkra?*

Igen, képesek vagyunk rá, ha Isten barátai vagyunk. Ha Krisztus barátai vagyunk, s így egyre világosabbá válik, hogy Ő szeretett és szeret bennünket, jóllehet mi gyakran elfordítjuk róla a tekintetünket és más irányokat követve élünk. Ha azonban az Ő barátsága lassanként jelentőssé

és döntővé válik számunkra, akkor kezdünk jót akarni azoknak, akiknek Ő jót akar és akiknek szükségük van a mi segítségünkre. Ő azt akarja, hogy barátainak barátaivá váljunk, és mi erre képesek vagyunk, ha szívünkben közel vagyunk Őhozzá.

A negyedik kérdés: *Az Egyház a maga parancsolataival és tilalmaival nem keseríti-e meg az erosz, a szerelem örömét, mely a másik felé ösztökél és eszégre törekszik?*

Az enciklikában azt próbáltam megmutatni, hogy az Erosz legmélyebb ígérete csak akkor tud megérelődni számunkra, ha nem akarjuk kierőszakolni az azonnali boldogságot. Épp ellenkezőleg, türelmesen egyre inkább föl tudjuk fedezni a másik mélységeit a test és a lélek egészében, oly módon, hogy végül a másik boldogsága fontosabb lesz számunkra, mint a sajátunk. Akkor már nem csak birtokolni akar az ember, hanem ajándékozni, s éppen az önzéstől való megszabadulásban találja meg az ember önmagát és telik el örömmel. Az enciklikában a megtisztulás és az érlelődés szükséges folyamatáról beszélek, annak érdekében, hogy az Erosz igazi ígérete teljesülhessen. A hagyományos nyelv ezt a „tisztaságra nevelésnek” mondja, mely nem mást jelent, mint megtanulni a teljes szeretetet a növekedés és az érlelődés türelmében.

Az enciklika második része a lehajló szeretet közösségi formájáról, a karitásról szól.

A karitás az Egyház közösségi szeretetszolgálatát mindazok felé, akik testben vagy lélekben szenvednek, és szükségük van a szeretet ajándékára. Ezzel kapcsolatban két kérdés merül föl:

Az első kérdés: *Vajon az Egyház nem hagyhatja-e ezt a szolgálatot más filantróp szervezetekre, melyek oly sokféleképpen alakulnak?*

Íme a válasz első fele: A politikának kétségtelenül az a célja, hogy megteremtse a társadalom igazságos rendjét, melyben mindenki megkapja azt, ami őt megilleti, és senki nem szenved ínséget. Ebben az értelemben az igazságosság a politika igazi célja, hasonlóképpen a békéhez, mely lehetetlen igazságosság nélkül. Az Egyház a maga természete szerint nem politizál, hanem tiszteletben tartja az állam és berendezkedésének autonómiáját.

Ezen igazságos rend a közgondolkodásra tartozik, miként a politika az összes állampolgárok érdeke. A gondolkodást azonban gyakran elvakítják az érdekek és a hatalom akarása. A hit arra való, hogy megtisztítsa az értelmet, hogy látni tudjon, és helyesen tudjon dönteni. Az Egyház feladata,

hogy gyógyítsa az értelmet és erősítse a jó akarását. Ebben az értelemben – anélkül, hogy politizálna – az Egyház szenvedélyesen részt vesz az igazságosságért való küzdelemben. A közhivatalokban tevékenykedő keresztények dolga, hogy a politizálásban mindig új utakat nyissanak az igazságosság számára.

A válasz második fele, mely az enciklikában különösen is közel áll a szívemhez, ezt mondja: az igazságosság soha nem teheti fölöslegessé a szeretetet. Az igazságosságon túl az embernek mindig szüksége lesz a szeretetre, mely egyedül képes lelket önteni az igazságosságba. Egy olyan sebekkel teli világban, amelyet ma tapasztalunk, ez az állítás nem szorul bizonyításra. A világ várja a hittől készített keresztény szeretet tanúságtételét. Ezáltal a mi világunkban, mely gyakran annyira sötét, fölragyog Isten fényessége.

(fordította: Diós István)

Kel, Rómában, 2006. február 1.

Pétert követte Pál

Ezt a napot Péter és Pál apostol vértanúsága tette nekünk szent nappá. Nem valami alig ismert vértanúkról szólunk, hiszen *minden földre elhat szózatuk, a földkerekség végéig eljut igéjük* (Zsolt 18,5). Ezek a vértanúk látták is azt, amit hirdettek, méltányosnak tartották, hogy kövessék Krisztust, hogy megvallják az igazságot, és meghaljanak érte.

Szent Péter, az apostolok feje szenvedélyesen szerette Krisztust. Boldog volt, amikor hallhatta tőle: *Én is mondom neked: Péter vagy* (Mt 16,18), mivel előzőleg Péter mondta: *Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia* (Mt 16,16). Azért válaszolta erre neki Krisztus: *Én is mondom neked: te Péter vagy, erre a sziklára építem Egyházamat* (Mt 16,18). Erre a sziklára építem a hitet, amelyet most megvallottál, Egyházamat arra építem, amit az imént mondtál: *Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia*. Te pedig Péter vagy. A Péter név a kősziklából származik, és nem a kőszikla neve Péterből. Ugyanúgy a kősziklából származik a Péter név, ahogy a keresztény elnevezés Krisztus nevéből való.

Amint tudjátok, Krisztus Urunk még szenvedése előtt kiválasztotta tanítványait, akiket apostoloknak nevezett. Közülük csaknem mindig egyedül Péter képviselte saját személyében az egész Egyházat. És, mint saját személyében az egész Egyház képviselőjének, neki mondta Urunk:

Neked adom a mennyek országa kulcsait (Mt 16,19). Ezeket a kulcsokat ugyanis nem ez az egy ember kapta meg, hanem az egész Egyház. Ez tehát Péter kiválóságát hirdeti, mert ő volt az Egyház egyetemességének és egységének megszemélyesítője, hiszen neki mondta: *Neked adom*, amit mindenkinek, az egész Egyháznak megadott. Hogy pedig belásátok: az egész Egyház megkapta a mennyek országa kulcsait, halljátok csak, mit mondott másutt valamennyi apostolának az Úr: *Vegyétek a Szentlelket!* Majd így folytatta: *Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad* (Jn 20,23),

Feltámadása után is Urunk méltán bízta Péterre a nyáját, hogy ő legeltesse. Nem mintha a tanítványok közül egyedül ő lett volna méltó, hogy Urunk nyáját legeltesse, hanem amikor Krisztus egy valakihez szól, akkor ezzel az egységre hívja fel a figyelmet. Péternek mondja elsősorban, mert Péter az első az apostolok között. – Ne szomorkodj, te Apostol! Felelj egyszer, felelj még egyszer, és felelj harmadszor is! Győzzön háromszor a szeretet tanúságtétele, hiszen háromszor győzött le a félelemből való tagadás! Háromszor kell megoldanod, amit háromszor te kötöttél meg. Oldozd fel szeretetteddel, amit megkötöttél félelemből! És lám, az Úr egyszer, és még egyszer, meg harmadszor is Péterre bízta juhait.

A két apostol vértanúhalálát egy napon ünnepeljük. Egyek is voltak ők ketten. Bár más-más napon szenvedtek vértanúságot, egyek voltak mégis, Péter ment elsőnek, őt követte Pál. Megüljük tehát ezt az ünnepnapot, amelyet e két apostol vére szentelt meg nekünk. Szeressük hitüket, életüket, megpróbáltatásaikat, szenvedéseiket, tanúságtételüket és igehirdetésüket!

Szent Ágoston püspök

A művészet a dogma szolgálatában (folytatás)

Odile Delenda

A *Purissima* iránt érzett sevillai jámborság különböző megnyilvánulásairól számol be 1614 és 1617 között több kortárs forrás. Sevillában, a viharos 1614-1615-ös esztendőik idején született meg a gondolat, hogy teológusok és főpapok alapítsanak egy királyi társulatot, amely a Szeplőtelen Fogantatással kapcsolatos valamennyi témát, kérdést, problémát tanulmányozzon. A jámbor III. Fülöp spanyol király – nagynénje, Margarita de la Cruz, a madridi Descalzas Reales ferences zárda apácájának kérésére és a sevillaiak ismételt könyörgéseire – 1616. június 2-án megalapította a

királyi társulatot, amelynek feladatul adta: vegyék rá a pápát, a kérdéses tan rágalmazóinak elhallgattatására s mondja ki leghivatalosabban a Szeplőtelen Fogantatást dogmaként. Időközben a sevillai papság a népi jámborság lelkes megnyilvánulásait fölhasználva szavazást szervezett, ami előkészítette Mária áteredő bűn nélküli fogantatásának védelmezését. A *Purissima* tanára tett hűségeskü általánossá vált. Valamennyi közösség, konfraternitás, Sevilla jámbor társulatai ünnepélyes keretek között csatlakoztak. A mozgalom Sevillából áterjedt Andalúziára, majd egész Spanyolországra.

V. Pál pápa (1605-1621) a spanyol királyság felszólítására, hogy végre nyilatkozzon, 1617. szeptember 13-án közzétette a *Sanctissimus* kezdetű konstitúciót, ami a *Sanctificatio in utero* tételének nyilvános védelmezését megtiltotta. Úgy vélte, hogy ez elegendő lesz helyreállítani a békét a két szemben álló tábor között, de ez a fél-intézkedés nem volt elégséges válasz a spanyol királyi udvar számára.

Jóllehet a pápa inkább az *Immaculata*-pártiakkal rokonszenvezett, nem akarta kimondani dogmaként az *Immaculata conceptio* tanát, mert a Trienti Zsinat (1545-1563) egyik döntésének újragondolása – szerinte – a zsinat tekintélyét veszélyeztette volna. Egy újabb küldöttség – élén a ferences rend generálisával – Rómában négy esztendeig munkálkodott a Szeplőtelen Szűz ügyének védelmében, és XV. Gergely pápától 1622. június 4-én írásban megkapta az ellenvélemény tanításának tilalmazását, történjen ez a tanítás hivatalosan vagy magánúton. A dogma tehát nem lett kimondva; mindamelllett a spanyolok, főként a sevillaiak azt dogmának tartották, és keresték a jámbor eszmének áttételét a művészetek, főként a festészet területére.

Mégis, a Hitvédelmi hivataltól függő kongregációnak egy hivatalos leirata, kevéssel VIII. Orbán halála előtt közzétéve, ami visszalépést jelentett, mert megtiltotta a „szeplőtelen” szó alkalmazását Szűz Mária fogantatásának tárgyalásakor. A sevillaiak ekkor a királyi tanács összehívását kikövetelve, ügyéért olyan erővel küzdöttek, hogy 1661-ben, kevéssel Zurbarán festő halála előtt VIII. Sándor pápa (1655-1667) jóváhagyta Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának zsolozsmáját a Római Egyházban és súlyos büntetések kilátásba helyezésével megtiltotta e tanítás, ünnep, kultusz támadását. Az 1854-ben kihirdetett dogma majd jóváhagyja azt, amit a spanyolok már hosszú évszázadok óta tiszteltek.

(Fordította Török József)

Szűz Mária Krisztus misztikus Testének igazi anyja

Grignon Szent Lajos Mária

1. Szűz Mária Isten összes kegyelmének kincstárnoka és közvetítője.

A legfölségesebb Szentháromság három személye azt a magatartást, melyet Jézus Krisztus megtestesülésekor és első eljövetelekor tanúsított, láthatatlan módon naponként folytatja az Anyaszentegyházban, és folytatni fogja az idők beteljesedéséig, Jézus Krisztus eljöveteleig.

Az *Atyaisten* egybegyűjtötte a vizeket és elnevezte őket Mária-nak (a tenger latin neve). Ugyancsak egybegyűjtötte minden kegyelmét és elnevezte Móriának. Ennek a nagy Istennek van egy igen gazdag kincstára, amelybe elzárt minden létező szépséget, drágaságot, ritkaságot és értéket, sőt még a saját Fiát is; és ez a megmérhetetlen nagy kincstár nem más, mint Szűz Mária, akit a szentek az „Úr kincsének” neveznek és akinek teljességéből az emberek meggazdagodnak.

A *Fiúisten* közölte Édesanyjával életével és halálával szerzett végtelen érdemeit és csodálatraméltó eredményeit. Kincstárnokává tette mindannak, amit az Atya örökségül Neki adott. Általa fordítja misztikus Testének tagjai javára érdemeit, közli velük erényeit, és osztja ki nekik kegyelmeit. Ő a titokzatos csatorna, a vízvezeték, amelyen keresztül szelíden és bőségesen árasztja irgalmasságának hullámait.

A *Szentlélekisten* Szűz Móriával, hűséges Jegyesével közölte kimondhatatlan adományait. Megválasztotta Őt mindannak kiosztójává, aminek birtokában van, úgyhogy minden ajándékát és kegyelmét annak osztogatja, akinek akarja és akkor, amikor akarja. Nincs mennyei adomány, mely ne menne az Ő szűzi kezén át, mert egy az akarata Istennek: akarja, hogy minden jóban Szűz Mária által részesüljünk. Így kell a Legfölségesebbtől meggazdagítva, felmagasztalva és megtisztelve lennie Annak, aki alázatosságból egész életén át szegény, megalázott és elrejtett kívánt lenni és semmiségének mélységébe merült. Ez az Egyház és a szentatyák tanítása és véleménye.

Ha korunk „tudósaihoz” szólanék, akkor mindazt, amit egyszerűen elmondok, a szentírásból és a szentatyáktól latin szövegek idézésével hosszasan bizonyítanám. Hasonlóképpen felhoznék több megcáfolhatatlan érvet, melyeket P. Poiré „A legszentebb Szűz hármaskörében” közelebbről kifejtett. Minthogy azonban főleg szegényekhez és egyszerűekhez szólok, akik jóakaratók, és akiknek több a hitük a közönséges tudósokénál, s egyszerűbb és érdemszerzőbb is, azért csupán arra szorítkozom, hogy nekik az igazságot egyszerűen előadjam, anélkül, hogy

latin szövegeknél, melyeket úgysem értenének meg, sokáig időzzem. Mindazonáltal nem mulaszthatom el, hogy néhány szöveget be ne szőjek írásomba, anélkül azonban, hogy azokat nagyon keresném. Folytatom most a megszakított tárgyat.

2. Szűz Mária a közbenjáró mindenhatóság Istennél

Minthogy a kegyelem a természetet, és a megdicsőülés a kegyelmet tökéletessé teszi, bizonyos, hogy Jézus Krisztus a Mennysorszában is épp annyira Szűz Mária Fia, mint a földön volt. Következőleg megőrizte a legtökéletesebb gyermek alárendeltségét és engedelmisségét az anyák legjobbjával szemben. Őrizkednünk kell azonban attól, hogy ezt a függést Jézus Krisztusban mint lealacsonyítást és tökéletlenséget fogjuk fel. Minthogy u.i. Szűz Mária végtelenül alatta áll Fiának, aki Isten, nem parancsol Neki úgy, mint földi anya parancsolna gyermekének, aki alatta áll. S mivel a kegyelem és a megdicsőülés által, mely minden szentet Istenbe alakít át, Szűz Mária teljesen átalakult Istenbe, nem is kér, nem is akar és nem is tesz semmi olyat, ami Isten örök és változatlan akaratával ellenkeznék.

Ha tehát Szent Bernát, Szent Bernardin, Szent Bonaventura irataiban azt olvassuk, hogy mennyben és földön minden, még maga Isten is, a legszentebb Szűznek engedelmeskedik: ezzel azt akarják mondani, hogy az az erő és hatalom, melyet Isten Neki adott, akkora, hogy Istennel egyenlő hatalommal látszik bírni, s kérései és imái Istennél oly mindenhatóak, hogy mintegy parancsnak számítanak Istennél, aki sohasem áll ellen drága Édesanyja esedezésének, mert az mindig alázatos és az isteni akarattal megegyező.

Ha Mózes imája erejével oly hathatósan tudta visszatartani Isten haragját, melyet az izraeliták iránt érzett, hogy a legfölségesebb és végtelenül irgalmas Úr nem tudott neki ellentállni, hanem azt mondotta, hagyja Őt, hogy haragudjék és megbüntesse ezt a lázadó népet, – mit gondoljunk akkor az alázatos Szűz Móriának, Isten méltó Anyjának, könyörgéséről, mely Fölségénél hatalmasabb, mint az ég és föld minden angyalának és szentjének imája és könyörgése?

3. Szűz Mária korlátlan királynő Isten országában

Szűz Mária a mennyben parancsol az angyaloknak és üdvözülteknek. Mélységes alázatossága jutalmául Isten megadta neki a teljhatalmat és megbízatást, hogy az üres trónusokat, melyekről a lázadó angyalok kevélységük miatt lebuktak, szentekkel töltsse be. Isten, aki az alázatosakat

felmagasztalja, akarja, hogy az ég, a föld és a pokol, ha tetszik, ha nem, meghajoljon az alázatos Szűz Mária parancsai előtt, Kit az ég és föld uralkodónőjévé, seregei parancsnokává, kegyelmei kiosztójává, az emberi nem helyreállítójává, az emberek közbenjárójává, Isten ellenségeinek elpusztítójává, dicsőségének és diadalainak hűséges társnőjévé tett.

4. Szűz Mária az örök Atya minden gyermekének Anyja

Az Atyaisten a világ végéig Szűz Mária által akar magának gyermekeket nemzeni és így szól hozzá: „Lakozál Jákobban”, v.i. végy maradandó lakást gyermekeimben és választottaiban, akiknek előképe Jákob.

Valamint a természetes és testi származásban van atya és anya, úgy a természetfeletti és szellemi nemzésben is van egy anya, t.i. Szűz Mária. Isten minden igazi gyermekének és kiválasztottjának Isten az atyja és Szűz Mária az édesanyja, és akinek Szűz Mária nem édesanyja, annak Isten nem is atyja. Ezért a tévtanítóknak, az Egyháztól elszakadtaknak stb. akik a legszentebb Szűz iránt gyűlöletet, megvetést és közönyösséget táplálnak magukba, Isten nem atyjuk, ha dicsekszenek is ezzel, mert Szűz Mária nem anyjuk.

A legsalhatatlanabb és legkétségtelegebb ismertetőjel, amely az eretneket, a tévtanítókat az igaz katolikustól megkülönbözteti az, hogy előbbi a Boldogságos Szűz iránt csak kicsinylést vagy közönyösséget tanúsít, amennyiben szóval és példával nyíltan és titokban, sokszor szép ürügyek alatt igyekszik az Ő szeretetét és tiszteletét kisebbiteni. Ő, az Atyaisten nem mondta Szűz Máriának, hogy ezekben lakozzék, ezek nem Jákob gyermekei!

5. Szűz Mária Krisztus minden tagjának anyja

A Fiúisten naponként ki akarja magát alakítani tagjaiban és bennük mintegy testet akar ölteni Édesanyja által, Kihez így szól: „Izraelben legyen örökséged”. Ez anyyi, mintha azt mondaná: Atyám örökül adta nekem a föld minden népét, minden embert, jókat és gonoszokat, választottakat és elvetettek. Előbbieket aranyjoggal, utóbbiakat vaspálcával fogom kormányozni. Előbbieknek atyjuk és szószólójuk, utóbbiaknak igazságos bírójuk leszek. A Te örökséged és birtokod, Édesanyám, azonban csak a választottak lesznek, akiknek előképe Izrael. Mint jó Anyjuk életet adsz nekik, táplálsz és neveled őket; mint Királynőjük, vezeted, kormányozod, védelmezod őket.

„Ember és ember született benne” mondja a Szentlélek. Egyes szentatyák magyarázata szerint az első ember, aki Szűz Máriában képződött, az

Istenember, Jézus Krisztus, a második csupán ember, mint Isten és Mária fogadott gyermeke. Ha Jézus Krisztus az emberiség feje, Benne képződött, akkor a választottaknak, a Fej tagjainak is szükségképpen Benne kell képződniük. Ugyanaz az anya nem hozza a fejet tagok nélkül, sem a tagokat fej nélkül a világra. Így a kegyelem rendjében is a fejet és a tagokat egyazon anya képezi; és ha Krisztus misztikus vagy titokzatos Testének egyik tagját, v.i. egy kiválasztottat más anya képzett volna, mint Szűz Mária, aki a Fejet létrehozta, akkor az nem választott és nem Jézus Krisztus tagja lenne.

Minthogy továbbá Jézus Krisztus most épp annyira Szűz Mária gyümölcse, mint valamikor, ahogy azt ég és föld naponta ezerszer és százezerszer ismétli: „És áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus” – bizonyos, hogy Jézus Krisztus minden egyes ember számára is éppoly valóságosan Szűz Mária „gyümölcse”, mint valamennyinek együttvéve. Azért minden hívő, akiben kialakult Jézus Krisztus, nyugodtan mondhatja: „Hála ezért Szűz Máriának! Az Ő műve, az Ő gyümölcse, amit bírok, és Nála nélkül mindez nem lenne az enyém.” A szavakat, amelyeket Szent Pál magára alkalmaz, még inkább vonatkoztathatjuk Szűz Máriára: „Nap-nap után képezem az Isten gyermekeit, míg Jézus Krisztus, az én Fiam, teljes korát nem éri bennük.”

Szent Ágoston önmagát és mind az eddig mondottakat felülmúlva, azt írja, hogy a kiválasztottak, hogy az Isten Fiához hasonlókka legyenek, ezen a világon mind Szűz Máriába zártak, ahol ez a jó anya őrzi, táplálja, ápolja, nagyra növeli, mígnem haláluk után a dicsőség világosságára szüli őket. Mert ez az ő igazi születésnapjuk, amint az Egyház az igazak halálát nevezi. Ó, mily kevésbé ismert titka ez a kegyelemnek a választottak előtt is!

(Grignon Lajos Mária: A tökéletes Mária-tisztelt, Budapest, 1939.)

Minden élet eredete a béke

Remélem, hogy közületek legtöbben azért jötték ide, hogy az Istent keressék. Ezt azért mondom, mert a zárandokok gyakran valami mást keresnek... gyógyulást, kegyelmet szeretnének kapni, de Istent nem keresik. Ez helytelen. Máté evangéliuma azt mondja: „Mindenekelőtt Isten országát keressétek és a többi megadatik nektek...”

Remélem, hogy az Istenhez vezető úton elindultatok a mostani találkozás alkalmával. E három nap alatt néhány olyan témával kívánok foglalkozni, amely mélyebb megtisztuláshoz vezet bennünket. Ma van az „Assisi

kiengesztelődés” napja és el akarok indulni veletek, hogy elnyerjük azt. 1981. augusztus 2-án mindenki látta itt a „napcsodát”. Ez a jelenség még néhányszor megismétlődött, de nem valamennyi jelenlévő számára. Ezen a napon a látnokok olyan tapasztalatot szereztek, amelyről úgy gondolom, a legtöbbeteknek nincs tudomása.

Amikor a látnokok 40-50 személlyel együtt az erdőbe mentek imádkozni, megjelent a Madonna. A látnokok extázisát látva, voltak, akik megkérdezték, hogy megérinthetik-e a Madonnát. A látnokok továbbították ezt a kérelmet és a Madonna igennel válaszolt. Így, egyik a másik után odament hozzá. Voltak, akik valóban érezték egy lény jelenlétét.

A vízió után Marija sírni kezdett. Amikor egy férfi megkérdezte sírásának okát, azt felelte, azért sír, mert „ti bepiszkítottátok a Madonnát”.

A látnok közölte, hogy néhány ember összekoszolta a Madonna ruháját, amikor megközelítette és megérintette. Mikor Marija megkérdezte: „Mivel piszkították így be a ruhádat?”, a Madonna azt válaszolta: „A bűnben élők piszkították be. Mondd meg az embereknek, menjenek győnni és tegyék jóvá bűneiket.” E három év előtti naptól kezdve sokan keresték fel a papokat, hogy meggyónjanak és jóvátegyék bűneiket. Szeretném, ha ti is osztoznátok ebben a tapasztalatban. Induljatok el és tisztítsátok meg lelketeket, hogy megkezdhesétek a Madonna ruhájának tisztítását, mert ez a tapasztalat megmutatta, hogy mi a bűnök következménye.

Ma van tehát az „Assisi kiengesztelődés” napja és megkérdeztelek titeket, hogy akarjátok-e azt. Azt válaszoltátok, igen, akarjuk.

Magyarázatul egy példát mondok. Itt kevés víz van. Ez azonban nem jelenti azt, hogy alattunk ne lennének tavak. Valóban úgy tűnik, hogy sok tó van ezen a vidéken. Ez alatt a száraz föld alatt víz van.

Ehhez hasonlítható a lelki élet. Isten végtelen szeretettel kínálja fel magát nekünk és az egyház bocsánatot ígér. Azonban a bocsánatot nem lehet olyan könnyen megszerezni. Ha valaki úgy gondolja, hogy egyszerűen elmegy a templomba és bocsánatot szerez, az nagyon téved. Az egyház gyónást követel éspedig nem csupán szertartásos gyónást, hanem teljes és őszinte megnyílást Isten előtt. Ezzel a témával szeretnék ezekben a napokban tovább is foglalkozni annak érdekében, hogy valóban részletesen meggyónjuk bűneinket és így megkapjuk az Isten által nekünk felkínált kegyelmet.

A béke, amelyről most itt beszélünk és amelyről a Madonna beszél, a legfontosabb üzenet a látnokok szerint. Meg kell értenünk, amit ezen ért a Szentírás és a Madonna, valamint azt is, hogy miképpen érhetjük el azt. A béke a gyónást követi, de nem érhetjük el azt csupán szertartásos

gyónással. A béke Istennel való megbékélést jelent, ki kell engesztelődni vele, ugyanúgy, mint felebarátaimmal és önmagammal.

Sok ember azért él feszültségben, mert sem magával, sem felebarátaival nincs kibékülve, Istentől nem is beszélve. Aki saját magával perel, az az Istennel is perel. Aki saját magával nincs megelégedve, az civakodik felebarátaival. Aki saját magával sem él békében, az saját magát sem fogadja el, a többieket sem tudja elfogadni. – Aki felebarátaival civakodik, az az imájában Istennel is perlekedik, az minden helyzetben elégedetlen.

A megbékélés és a megbocsátás elérése érdekében mindent magába foglaló megbékélésre kell jutni Isten és magam között, felebarátaim és közöttem és megbékélésre önmagammal. Az isteni tervben olyannak kell elfogadnom magamat, amilyenek Isten akart engem.

Hogy lássátok, mit kell elérnünk, ismertetem veletek a békére vonatkozó üzenetet, úgy, amint azt a látnokok közvetítették. Valamennyi látnok, mint egy csodaszép személyt festi le a Szűzanyát. A Madonna arcán mosoly van. Lány, békével teli arc. Soha nem parancsol, soha sem szid meg, soha sem büntet vagy fenyeget. És mégis, a „Domenica del Corriere” újságírója azért írt cikket a Madonna üzenetei ellen, mert azok állítólag fenyegetéseket tartalmaznak. A Madonna azonban soha sem fenyegetett.

Lány, kedves arca van, az élet szépsége tükröződik rajta. Soha sem szid. Olyan, mint a virágzás előtt álló bimbó. Én ilyennek látom. A béke ilyen. A kis Jelena azt mondta, hogy a Madonna nem beszél szívesen a bűnről és az ördögről, mert eleve pozitív életformát folytat. Ha bűnről kell beszélnie, úgy tűnik, mintha sírna. Azt mondta: „Ne gondoljatok a háborúra, a rosszra és a büntetésre. Ha a gonoszra gondoltok, már félig a markában vagytok. A ti feladatotok az isteni béke elfogadása, megélése és terjesztése.” Felhívást kaptunk tehát arra, hogy a Madonnához hasonló legyen az arcunk, olyan arc, amelyen visszatükröződik a szív fénye, telve van légysággal, megbocsátással és örömmel.

A látnok Jelena ismerteti velünk, amit a Madonna mondott: „A keresztények hibát követnek el, ha a jövőbe pillantanak, mert háborúkra és rosszra gondolnak.” A jövőt illetően a keresztények számára csak egy magatartás létezik: a megváltásban való remény.

Ebből az üzenetből láthatjátok tehát, hogy a béke reményt jelent; a béke öröm és biztonság. Azt is láthatjátok, hogy a béke az egész élet eredete. Itt nem politikáról van szó. A politikai béke a belső béke következménye. A lelki béke az a gyökér, amelyből végülis minden gyümölcs fakad.

Azok az emberek, akik először jönnek ide, nagyon felületes szinten mozognak és mivel valami külsőségben megnyilvánulót várnak, csalódnak.

Felületes dolgokat kérnek, olyat, ami a testük hasznára válik. De ha továbbra is csak a testünket érintő dolgokat, tehát csak gyógyulást, vagy valamilyen probléma megoldását kérjük, akkor továbbra is a földön mozgunk. Jöhet egy földrengés és mindent romba dönthet. Meg kell változnunk! Mélyebb alapokon nyugvó életet kell élnünk!

Rövidesen szembe kell néznem az én személyes katasztrófámmal... úgy mint valamennyieteknek, mert mindannyiunknak meg kell halnunk. Ez a mi katasztrófánk és mégis úgy viselkedünk, mintha ez a katasztrófa nem is léteznék. Ezen a földön keresünk biztonságot és ez minden félelem és minden probléma gyökere. A halál akár az úton, akár a kórházban érhet el bennünket, de egy atombomba is okozhatja halálunkat... ez teljesen mindegy. Van ennél sokkal mélyrehatóbb és fontosabb. Elmondom nektek itteni tapasztalatainkat és azt, amit a látnokok mondtak a mennyországról.

A látnokok közül hárman beszéltek erről az élményről, amelyet akkor szereztek, amikor felvitettek az égbe és néhány percre átélhették ezt a valóságot. Az ő élményeiről beszélek nektek. Én a szívemben éreztem és éltem át, amit ők mondtak. Az eredetet kell átélünk.

A halálom nem jelenti a véget, nincs benne semmi rossz, nem büntetés, csak valami átmenet. Ha tehát az életben valóban mély gyökeret eresztettünk, akkor a kereszténység a mi gyökerünk: a halál és a feltámadás a központi kérdés számunkra.

Minden misében ezt az eseményt ünnepeljük: Jézus halálát és feltámadását. Ha úgy indulunk el, hogy részt vegyünk ezen a misztériumon, akkor megtaláljuk a békét. Ha nem, ha házunkat csak a földre alapozzuk, akkor minden elpusztul.

Valóságunk attól függ, hogy milyen a magatartásunk Istennel szemben, milyen a beállítottságunk Istennel kapcsolatban. Ha úgy viselkedünk, mint azok az emberek, akik örökké ezen a földön kívánnak élni, akkor soha sem találjuk meg azt a békét, amiről a Madonna beszélt. Ha azonban keresztény szellemben akarunk élni, tehát teljesen felajánljuk magunkat Isten országának, megszabadulunk a földi élettől és Istenben élünk, akkor a földön is békét találunk. Ezért mondja Jézus: „Mindenekelőtt keressétek az Isten országát és minden egyebet megkaptok hozzá”. Ez nagyon fontos a keresztény élet megkezdéséhez, de egy másik okból is fontos. Ha áldott életet akartok élni a családban és a társadalomban, kezdjétek el Isten országánál.

A gyümölcsök sem fognak elmaradni. A növény csak akkor hozhat gyümölcsöt, ha vizet kap. Száraz földnél nem várhatunk jó gyümölcsöket.

A békére való felhívás, hogy nyíljunk meg Isten és az ő országa előtt, az számít. Ez fontos, hogy tudjátok élni ezt az életet és hogy mindnyájan megtszításhassunk minden szentélyt.

Azok a helyek, ahol az Isten anyja megjelent, gyakran felületes és fanatikus zarándokok által felkeresett helyekké váltak. Ha pl. a „Domenica della Sera” újságírójának a cikkét veszem példának, amely a béke helyett félelmet és téves híreket közöl, megfélemlít bennünket és fenyeget.

Sok keresztény zarándok elfogadja a béke üzenetét, de a háborúkról beszél és így a háborút viszi be a lelkekbe, a béke helyett. Ezért üzeni nekünk a Madonna a látnokokon keresztül: „A ti feladatotok, hogy fogadjátok magatokba az isteni békét, hogy megéljétek azt és terjesszétek a világban és pedig nem szavakkal, hanem a saját életetekkel.”

Mindezt azért mondtam el, hogy gyónásunk ne felületes és csak szertartásos legyen és még ma elkezdhesünk ezen az úton járni.

Ha ma megindulunk ezen az úton, akkor holnap egyre gazdagabb békénk lesz és előbbre juthatunk a lelki életben.

Elmondom nektek, eközben mit fedeztem fel a zarándokoknál. Hasznos lehet számotokra.

Az emberek a gyónást szertartássá változtatták. Gyakran használok egy hétköznapi életből vett példát a jobb magyarázat kedvéért. Egy meghibásodott mosógép kettőt fordul és a ruha szennyes marad és szennyesen kell kivenni. Nekem úgy tűnik, hogy mi keresztények, gyakran így végezzük a gyónást. Egy percre a pap elé állunk és utána tovább élünk piszkos lélekkel. Nem történik semmi változás, mert azt a szokást vettük fel, hogy egyszer gyónjunk az évben. Ezt beteges magatartásnak találok. Ha valaki lázas, azonnal orvoshoz fordul, mert érzi, hogy segítségre van szüksége. Akinek a lelke beteg, egy évig vár és nem érzi, hogy meg kellene békélnie Istennel, nem érzi az Istennel való élet szükségességét, nem értette meg a gyónás és az élet mibenlétét.

Jézus minden misén felajánlja nekünk magát az Oltáriszentségben. Az emberek azonban a templom előtt, vagy az ajtóban állnak és nem mennek az oltárhoz. Ezért nincs igazi béke az emberekben és a családokban. Ha tehát meg akarjuk érteni és el akarjuk érni azt a békét, amiről beszélek, el kell mélyednünk és valóban meg kell értenünk a gyónás mibenlétét, és ne maradjunk meg csupán a bűnök felsorolásánál. El kell mélyíteni lelki életünket és így keresni és megélni a békét. Sokat lehetne beszélni erről az útról minden egyes embernek, mert mindenkinek megvan a saját útja. De más problémákkal is találkoztam és ezekről is beszélni akarok nektek.

A felszínes gyónás mellett van egy olyan bűn, amelyet az emberek soha sem gyónnak meg, legalábbis én még egy kereszténytől sem hallottam ezt a gyónásban. Ez a bűn az, hogy az Istent sarokba állítjuk, mint egy öreg, nem használható tárgyat. Gondoljátok meg, mit jelent az, ha nem fordulunk naponta Istenhez, nem imádkozunk hozzá, hanem sarokba állítjuk, ha nem fordulunk Istenhez sem imádsággal, sem hálaadással vagy kéréssel.

Tudományos-szociális-politikai harcot folytatunk, de kérjük-e egyidejűleg Isten erejét a gonosz legyőzéséhez? Vagy a mi Istenünk olyan Isten, aki nekünk csak öt percet ér, akit felületesen kezelünk, aki mellékes az életünkben?

Ezzel a problémával, ezzel a bűnnel szembe kell nézni. Gyakran hallottuk a látnokoktól: „imádkozzatok, börtöljetez és bízzátok Istenre a problémákat”. Ez Istennek való teljes átadásunkat, Isten naponkénti keresését jelenti, hogy Istenben megerősödjünk, mert ott minden rendben és békében van.

Ha megtaláljuk Istent és Őt életünk központjába helyezzük, kiengesztelődést várhatunk önmagunkkal és az egész világgal szemben.

De van még egy probléma. Mi papok kevés penitenciát szabunk ki, csak szimbolikus jellegűt. Annak, aki évekig nem járul gyónáshoz, csak egy rózsafüzért kell imádkozni; így nem engesztelheti ki Istent. Ezt a dolgot komolyan kell venni. Ha el akarjátok érni a békét, akkor imára és bűnbánatra van szükségetek, ugyanúgy, mint imára és börtölésre.

Tudjátok jól, ha egy gyárat akartok létesíteni, vagy egy házat építeni, előbb embereket, pénzt stb. kell összehozni és amikor már minden megvan, csak akkor lehet hozzákezdeni az építkezéshez.

Miért nem járhatunk el ugyanígy bűneink esetében? Ha valamilyen bűnt fedezünk fel lelkünkben, ha problémánk van házasságunkban, azt meg kell oldani!

Komolyan el kell kezdeni imádkozni, börtöljni, kérni, a Szentírást olvasni és így megtudni, mit is akar Jézus nekünk mondani.

Odamenni, kopogni és kérni, mert Jézus azt mondta: „Kopogtassatok és kinyitattik”.

(Pater Tomislav Vlasic – Medjugorje, 1984. aug. 2.)

A Szentlélek a szentségekben

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Isten minden imádságot meghallgat, de a neki tetsző módon és időben teljesíti. Thomas Merton írja, hogy azzal büntetne bennünket a legsúlyosabban, ha minden kívánságunkat teljesítené.

Egyetlen esetben azonban biztosan tudható, hogy a kérést azonnal teljesíti, mégpedig az imádkozó szándékának megfelelően. Ez pedig nem más, mint amikor az Egyház a Szentlelket kéri, hívja. Szent Lukácsnál olvassuk: „*Adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle*”. (11,13) Ezt a léleklehívást, görög szóval *epiklézist* hét alkalommal gyakorolja az Egyház: a hét szentség kiszolgáltatásakor. A szentségekről azt lehetne mondani, hogy mintegy állandósítják a pünkösdi eseményt. Amikor a pap epiklézist végez, akkor az Egyház imádkozik. Ez az imádság. A többi ima csak annyiban imádság, amennyiben ebbe belefoglalható.

A *keresztség* kiszolgáltatásakor talán még mi, papok sem figyelünk oda, hogy az epiklézis a keresztség szentelésének pillanatában történik. Létünk valamiképpen a vízből származik, ezért lett a víz az élet szimbóluma. És most a vízzel történik valami. Az, amit a pap Húsvét éjszakáján tesz, hogy rálehel a vízre, megjelöli Krisztus jelével, belehelyezi a húsvéti gyertyát, igazában csak kifejti, szimbolikusan ábrázolja azt, amit kér: küldje el Isten Szentlelkét és bocsássa bele a vízbe. Így jön létre a keresztség, amely bizonyos értelemben hasonlít az Oltáriszentséghez, csak mivel a Szentlélek nem testesült meg, ezért itt az Isten nem testi formában van jelen. De a keresztség mindaddig, amíg a víz meg nem romlik, tulajdonképpen sajátos isteni milió. Akárcsak az Eucharisztia, amelyben a már korábban létrejött isteni testet vesszük magunkhoz, amelyben a feltámadt Krisztus van jelen – ugyancsak epiklézis által. Ez kelet és nyugat Egyházának voltaképpen egyetlen kérő imádsága, és azonnali meghallgatásra talál Istennél.

Kell ennél nagyobb csoda? Minimális hit kell hozzá, és az, hogy azt és azzal a szándékkal tegyék, amit és ahogy az Anyaszentegyház előírja. És amikor a hittanuló vagy a kicsi gyermek belemérik a keresztségbe, az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, akkor valóban vízből és Szentlélekből születik újjá. A Szentlélek jelenlétét a vízben természetesen nem lehet kémiai vagy fizikailag kimutatni, mint ahogy az ostyában sem Krisztus jelenlétét, mert az anyag létezésének legmélyét érinti. Egyébként ez a világ alkalmas lett volna arra, hogy közvetítse Istent; ha Ádám nem tépte volna el a kapcsolatot Istennel, akkor valamiképpen az egész teremtésből áradt volna az isteni élet. A szentségi rend azonban több, mint a paradicsomi állapot helyreállítása: egy új világ kezdete.

Az Egyháznak ebbe a hatalmas erejű imájába merítsük bele mindennapi imáinkat! Keresztségünk óta jelen van bennünk Isten élete a Szentlélek által. S ahol a Szentlélek egyesül az emberrel, ott mindig fölhangzik a

kiáltás: *Jöjj el, Úr Jézus!* Ezek a Szentírás utolsó szavai is, a Lélek és a Mennyasszony, az Egyház szerelmes felkiáltása, amely áthatol az egeken. Hatalmasabb esemény ez, mint az országgyűlési választások, a politikai és gazdasági rendszerváltások, mint új ideológiák születése, mint életünk megannyi többé-kevésbé zavaros története. Ez a kiáltás a világ szívéből tör fel, és meghallgatásra talál. Jézus valóban eljön, a keresztségben lakást vesz nálunk, s így megvalósul, amit megígért: *„Hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála”*. (Jn 14,23)

Ez a *bérmálásra* is érvényes. Előre kész a krizma, a szent olaj. A püspök konzekráltta, Nagycsütörtökön lehívta rá a Szentlelket, és ezzel a krizmával kenik meg a bérmálkozókat, hogy teljesebb módon részesüljenek Isten Lelkéből.

Csodálatos a bűnök megbocsátása is, amely megint csak a Lélek lehívásával történik. Igazában két szentséghez kapcsolódik a bűnbocsánat. *„Vallom a szent keresztséget a bűnök bocsánatára.”* Az áteredő bűnt, az Isten egyetemes visszautasítását csak a keresztség törölheti el. A keresztség eltörli a személyes bűnt is (persze a csecsemőkeresztség esetében erre nincs szükség), és az ezután elkövetett bűnök már nem idézhetik elő azt a kapcsolat megszakítást Istennel, amit az áteredő bűn eredményezett. Ezek a bűnök azonban távol tartanak Istentől, az Eucharisztia vételétől. Ezért egy újabb szentség is van a bűnök bocsánatára: a *szentgyónás*.

A mai világ legnagyobb kínja, hogy nem ismeri az igazi bocsánatot, legfeljebb az elnézést, az amnesztiát. Ennek azután az a következménye, hogy a bűn is relatívvá válik: bűn az, ami törvénybe ütközik. ha viszont nagyon sokan megszegik a törvényt, akkor meg kell azt változtatni. Ha egyre többen és többen követnek el abortuszt, akkor ki kell mondani, hogy meg van engedve. S ezzel az ember mintegy fel van mentve a bűntudat alól. Csakhogy a bűn objektív valóság, ami akkor is bűn, ha tagadjuk vagy nem veszünk róla tudomást. És a Szentlélek Isten első hatása, hogy rábizonyítja a világra a bűnt.

A pünkösdi esemény első hatása nem az ujjongás, hanem a szomorúság. Akik hallgatták Péter beszédét, azoknak szavai hallatára *fájdalom járta át a szívüket* (vö. *ApCsel 2,37*). Olyan fájdalom, melyet azelőtt nem ismertek, s mely annak felismeréséből, egzisztenciális átéléséből fakad, hogy a bűn a szeretet elleni lázadás, Isten elleni merénylet. Tulajdonképpen minden bűn rejtett Atya-gyilkosság, hogy ne is legyen, aki megbocsásson. És amikor a hallgatóság szívét átjárja ez emiatt érzett fájdalom, Péter apostol folytatja,

és kijelenti: van bűnbocsánat. Ő hitelesen mondhatta ezt, mert Jézus rábízta az oldás és kötés hatalmát: *„Akinak megbocsátjátok bűneit, meg lesz bocsátva”*. Jézus szavait pedig az hitelesítette, hogy életét ajánlotta fel az egész bűnös emberiségért a Szentlélekben az Atyának, az Atya ezt elfogadta. ez tehát a bűnök bocsánatának egyedüli forrása.

Éppen ezért nincs más megoldás az emberiség számára – abszolút és kizárólagos tekintéllyel mondom, Krisztus nevében –, csak a keresztség! Még a többi vallás sem adhat igazi megoldást a bűnre, minden tiszteletreméltó értéke ellenére sem. Vagy elveszik a bűntudatot, vagy felmentenek. Feloldozás csak ott lehet, ahol az Atyaisten elküldi az ő egyszülött Fiát, hogy testvérünkkel legyen, és önmagában kihirdesse a bűnbocsánatot és kiengesztelődést Isten és az elbukott Ádám között. Az ember azonban minden addigi és azóta elkövetett bűn betetőzéseként – meggyilkolta a Fiút, aki viszont halálát is a kiengesztelődés eszközévé tette, hogy legyen bocsánat azok számára, akik Istenhez akarnak térni.

A szentgyónásban a Szentlélek működik. Nem az a lényeg, hogy elmondjuk a bűneinket, mert előfordulhat, hogy valakinek például megbénul a nyelve és nem tudja elmondani. Akkor is érvényes a gyónás, mert a feloldozás a lényeg. A feloldozás szövege pedig így szól: *„Isten a mi irgalmas Atyánk, aki szent Fia kereszthalála és feltámadása által kiengesztelte önmagával a világot, és kiárasztotta a Szentlelket a bűnök bocsánatára...”* – s közben a pap a gyónó feje fölé terjeszti kezét –, ez az epiklézis, itt is lehívjuk a teremtő Szentlelket. És hiába érzed egy pszichológusnál, hogy most már megnyugodtál, sikerült, kibeszélted szörnyű bűneidet: nem vagy feloldozva!

Azt hiszem, millió évet kell még élnie az emberiségnek, mert alig sejti, hogy mik is azok a szentségek. nem fogjuk fel, hogy általuk szüntelenül Pünkösöd van a világban, s olyan nincs, hogy nem jön el a Szentlélek! A feloldozás szavai így folytatódnak: (Isten) *az Egyház szolgálata által bocsásson meg neked és adja meg a békét, és én feloldozlak téged az Atya és a Fiú és a szentlélek nevében*”. Íme, egy újabb kérő imádság, melyet azonnal meghallgat az Atya!

Ez a katolikus hit. Figyelem, ez szigorúan objektív hit. Nem kell hozzá érezni semmit, nem kell úszni az örömben, nem kell könnyezni. Hinni kell, és a csoda végbemegy. Ha egy nem katolikus keresztény testvérünk könnyezve megsiratja a bűneit, a jó Isten minden bizonnal megkönyörül rajta, és mert nem ismeri a gyónást, más úton kapja a bocsánatot. De nem lehet biztos abban, amiben egy katolikus, hogy most itt járt a Szentlélek, a teremtő Lélek, aki helyreállította benne az istengyermeki életet.

Hasonló a *betegek kenete* is. Itt is van egy csendes kézzátétel: „...és a szentkenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével. Szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged, erősítsen meg jóságosan”. Ez is bűneltörő szentség, ha a beteg már nem tud gyónni. Továbbá arra való, hogy az ember szenvedését Krisztus szenvedésével egyesítse a Szentlélek, melynek következményeként vagy elindítja benne a gyógyulást, vagy még nagyobbat tesz: ha a beteget az Atya magához hívja, akkor halálát születéssé változtatja. A szentkenet által valóban lehetséges, hogy az ember Isten gyermekeként beleszülessék Istenbe. Ahol a Szentlélek működik, ott mindig valami születésszerű történik, valami egészen új veszi kezdetét a világmindenségben.

A *házasság* a legtitokzatosabb szentségek egyike. A két fél szolgáltatja ki egymásnak. Az áldás csak jelzi a Szentlélek jelenlétét, aki a házasságnak mint szeretetszövetségnek az alapja, maga a szeretet. Az érzések elmúlhatnak, átalakulhatnak, krízisek következhetnek, de a szentség, a szeretetben kötött szövetség megmarad. S éppen ez az, aminek erőt kell adnia a krízis idején. Ha mindketten Istenbe kapaszkodnak, nem bomlik fel a házasság, hiszen abban a mélységben van, ahol az új és örök szövetséget Krisztus megkötötte. Szent Pál nem csupán szép hasonlatot alkalmaz, amikor a házasság titkáról szólva ezt írja: *Én Krisztusra és az Egyházra gondolok*. Ahogyan Krisztus szerette az Egyházat, ahogyan a Szentlélek adta neki, úgy kell a házasságoknak is nem csupán egy testté válniuk, de egyre mélyebben egy szívvé-lélekké is.

A *papszentelés* valamiképpen a legcsodálatosabb szentség, mert ez teszi lehetővé, hogy mindig legyenek, akik az epiklézist végzik. Papszentelés nélkül Egyház sem lenne. A püspök némán a szentelendő fölé terjeszti a kezét, majd a papok sorban ugyanezt teszik. Utána a püspök imádságában azt kéri, hogy a Szentlélek szálljon le a szentelendőre, és így beépüljön Krisztus egyetlen papságába.

Két pap között van a legszorosabb közösség, csak ezt még nem fedeztük fel. Mert egyetlen papság van: akár Péter kereszttel, akár Pál, Krisztus kereszttel. És ez az egyetlen szentség, mely arra képesít, hogy kézzátétel által olyan imát mondjak az Egyház nevében, amelyet biztosan meghallgat az Isten. Ezért ezt én mérhetetlenül többnek tartom, mint azt, ha Isten megadná nekem, hogy kézzátétellel gyógyítsak reumát, vesebajt, mindenféle betegséget. Az csak a jele volna annak, hogy az a Krisztus jár

itt, aki legyőzi a halált és a poklot. A csodák halvány és gyöngye utalások a szentségekhez képest, amelyekben valóban kiárad a pünkösdi Lélek.

És a pap a Pünkösöd hordozója. A lelkesítő ember – szó szerint Lélekkel itat át. Arra van felszentelve, hogy epikléziseket végezzen a világ fölött. Hogy lehívja Isten Szentlelkét, s így ebben a halálra szánt világban új kezdetek alakuljanak, mert Pünkösdig csak álom volt az, hogy az ember Istennel egyesül. Akármilyen közel jött is az Isten, mégiscsak külön volt az embertől, még Jézus is, amikor a földön élt.

Pünkösöd az, amikor az Isten élete működni kezd bennünk. Ha az emberek az epiklézisekről elmélkednének, a szemináriumok megtelnének a papságra jelentkezőkkel. Sajnos a legtöbben azt hiszik, hogy a pap arra való, hogy felrzza a híveket, gyönyörűen prédikáljon, keresztény ifjúsági találkozókat, hittanos bálakat rendezzen. Ez mind igaz, de ez nem a papság lényege, és csak annyiban lelkipásztori tevékenység, amennyiben az előbb elmondott lényegből fakad.

A prédikációra, lelkigyakorlatos elmélkedésre, konferenciabeszédre napokon, heteken át kell készülni, szenvedni, kínlódnia, hogy át tudjam adni, de ahhoz, hogy ezt mondjam: „*Küldd el, Urunk, a Szentlelket a kenyérré és a borra...*” – ehhez csak beszélni kell tudni és minimálisan hinni. Hogy Istennek ennyire nem a tehetségemre, különleges képességeimre van szüksége, kijózanítólag hat rám, megalázza a férfi gőgöt, mert mintegy az anyaság misztériumában részesít: a pap, akárcsak az anya, életet ad: nem alkot, de általa születik meg az élet.

Szent Pál írja Timóteusnak: *Szítsd fel magadban Isten kegyelmét, amely kézzátételem által benned van. (2Tim 1,6)* Ez a kegyelem nem atomenergia, amellyel el lehetne pusztítani az életet a Földön, hanem még sokkal hatalmasabb, de nem romboló, hanem isteni energia. Higgyétek el, egy nap kiderül, hogy ez mozgatta a világtörténelmet.

Nem biztos, hogy ott van az erő, ahol sejtjük. Már a természetben is a gyöngességben van az erő, ha hiszünk annak az elgondolásnak, hogy az édesvízű tengerben egy egysejtű lény formájában jelent meg az élet. Hasonlítsuk össze a tenger végtelen nagyságát, erejét, az elemek hatalmát ezzel a parányi lényvel! Mégsem ott van a haladás, a jövő, ahol a vad fizikai erő, hanem ahol az élet magasabb formája.

A papság elfogadásához nagy alázatra van szükség, mert nem biztos, hogy aki vállalkozik rá, lát majd sikereket. Mert a legnagyobb cselekvése pontosan az, hogy hagyja működni Istent. Persze ez csodálatos azonosulás. Minden keresztény Pünkösöd letéteményese, de a pap különösen az. Milyen

kár, hogy nekünk, papoknak, sokszor nem ez tetszik! Olyan, mint amikor az édesanyának nem az tetszik, hogy édesanya, hanem valami másban keresi önmaga kiteljesedését. Milyen sokszor elmegyünk a lényeg mellett!

A szentségek középpontja az *Eucharisztia*, az Oltáriszentség, a szentmise. Ez a keresztény élet forrása és csúcseménye. S a közepén ott az epiklézis, melyet a prefáció vezet be. Ha ezt halljátok: „Az Úr legyen veletek!”, „Emeljük föl szívünket!”, „Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek!” – már előre adjunk hálát, mert tudjuk, hogy meg fog történni a csoda, amikor a pap kiterjeszti a kezét a kenyér és a bor fölé és kéri a Szentlelket. Enélkül nincs átváltoztatás. Hiába mondja el az alapítás ígét.

És mi történik itt? A halálból *most* támad fel Krisztus. Ugyanaz a pillanat lesz jelen, a liturgia Szentlelke térben és időben idehozza hozzánk. Új módon hozza Krisztust e világba, s a pap gyarló kezével, szavával, mi pedig mindnyájan emberi szívünkkel részt vehetünk abban a titokzatos eseményben, amellyel az Atyaisten mintegy bekiáltotta a Szentlelket Fia sírjába, hogy megmentse Szentjét a rothadástól. A konzekráció pillanata Krisztus feltámasztásának pillanata, az abszolút Pünkösd, a holtak feltámadása. És itt kiderül, hogy minden epiklézisben győz a halál az élet.

Az epiklézis, a Lélek-lehívás a legmélyebb emberi vágyat tölti be, mert a bűnös ember szomjazik. A pátriárkákat mindig úgy látjuk, hogy kutatásnak, Ábrahámtól kezdve, és egy kút köré épül a civilizáció. Ez a testi szomjúság azonban egy másfajta szomjúságra is utal. Izrael szent ősei az örök halmok kívánságát hordozzák szívükben, Isten után vágyakoznak. Izrael szomjazik a pusztában, s nem csupán a vízre, hiszen Szent Páltól tudjuk, hogy az a szikla, amely reménységgel itatta őket, Krisztus volt, s a próféták által adott ígéretekben ott szerepel az a bőséges víz, amikor a templom alapjaiból forrás fakad, és egyre nagyobb folyóvá duzzad. És amikor Jákob kútjánál ott ül Jézus, tulajdonképpen az ember szeretetére szomjazó Isten várja az Istenre szomjazó embert. „*Ha ismernéd az Isten ajándékát, a Szentlelket... Őt férjed volt, s akid most van, az sem férjed*” (Jn 4,18) Szeretetre szomjaztál, de nem jó helyen kerested. Csak az a kapcsolat csillapítja szomjodat, melyből Isten szeretete tör fel.

Csodálatos beszélgetés! Egy lépés. és benn vagyunk az Újszövetség közepében, az utolsó napon, az ünnep nagy napján, ahol ott áll Jézus és hangos szóval hirdeti: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki, aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élővíz folyói fakadnak majd belőle.*” Ezt a Lélekről mondta, amelyet a benne hívők meg fognak

kapni. *A Lélek ugyanis még nem jött el, mert Jézus még nem dicsőült meg.* (Jn 7,37-39) A megdicsőülés pillanata pedig az, amikor megtérünk. És amikor a katona lándzsája megnyitotta Jézus oldalát, abból vér és víz folyt ki, Isten föltépett szívéből kiáradt ránk a halhatatlan Szentlélek.

Igen, az Úr kereszthalálának árán kaptuk meg a Szentlelket, s a Lélek-áradások az epiklézisek során mennek végbe – ez a keleti és nyugati Egyház kétezer éves meggyőződése. Minden egyes szentség életadás és a halál, az alvilág, a kárhozat legyőzése.

Ezért a epikléziseknek folytatódniuk kell az emberi szívben. Ez a keresztény ima lényege. Van biológiai énem, szociális énem, ideális énem, felettes énem és képzelt énem. Ezek azonban mind a felszínen, a periférián vannak. Ahol én vagyok, az a „mély énem”, amit szívnek is szoktak mondani. Itt vagyok egységben magammal, másokkal, és főleg az élő Istennel. Ez az a benső szentély, amely a keresztség óta nem üres: betölti Isten jelenléte. Az ember legmélyebb titka, hogy itt együtt van az élő Istennel. Egyébként ez pszichológiailag is igazolható: hogy lehetne *én – te* nélkül? Ott benn, ott van valaki. És ebben a szentélyben, a szív oltárán állandó epiklézisek folynak, mert elnyertük a Szentlelket. Ezért mindent oda kell tenni erre az oltárra, hogy amit szükséges, azt Isten Szentlelke elégesse, amit lehet, azt megtisztítsa, s ami arra érdemes, azt átváltoztassa, átlényegítse, mint az ostyát.

Ez az igazi keresztény ima. Imádság címen talán évtizedeken át éjszakai sötétségben tévelyegtünk. A hajnal akkor pirkad fel az imádságban, amikor ráébredünk, hogy szívünk mélyén epiklézis folyik, állandó Lélek-lehívás, hogy a halál el ne nyeljen minket. A szentlélek erejéből a szívünk mélyén is szüntelenül feltámad Krisztus, és ő ragad magával bennünket. Új élet formálódik bennünk, és ez az élet az Atyához kiált.

Az Irgalmas Szív

„Istenem, Atyám, a Te kezedbe ajánlom testemet, lelkemet! Jézus Szentséges Szíve bízom Benned!” (Az önfeláldozó Boldog br. Apor Vilmos vértanúhalála előtti utolsó mondatai)

Meghatottan és örömmel gondolok vissza azokra a Jézus Szent Szívéről megemlékező litániákra és egyéb áhítatosságokra, melyeken a székesfehérvári, Jézus Szíve titulust viselő templomban vehettem részt. Igen mély nyomokat képes hagyni, útravalót adni ez az egyszerűnek látszó – több becsmélő száj

Jézus valós jelenléte

Hirtelen gyógyulás egy úrnapi körmenet alkalmával (Spanyolország, 1880)

Menorca szigetén, a Mahon melletti St.Luisban élt a múlt században egy szegény özvegyasszony, akit Johanna Cardona Venentnek hívtak.

Egyszerű földművelők és halászok látogatta szerényke vendéglője gyér jövedelméből tengette életét, de azért minden éhenkórász szegény ördög tudta, hogy nála ingyen csillapíthatja éhségét és olthatja szomját.

Cardona asszony igen keresztény szellemben vezette üzletét. nem tűrte el, hogy vendégei lerészegedjenek, illetlen szavakat ejtsenek vagy böjt idején húst egyenek. A botrányt okozókat határozottan felszólította: hagyják el a helyiséget!

Ötvenkilenc éves korában ez a fáradhatatlan özvegy gyötrő gyomorbetegségbe esett. Ettől kezdve szervezete csak a halászlét fogadta. Húsz évre rá a jó Isten újabb betegséggel látogatta meg: súlyosan megbénult. lassanként annyira meggörnyedt, hogy tekintetét többé nem volt képes az égre emelni. Türelemmel hordozta keresztjét s csupán azt sajnálta, hogy sem szentmisére, sem áldozni nem mehetett. Már nyolc hónapja feküdt mozdulatlanul betegágyán, amikor 1880-ban Úrnapja közeledett.

Ura és Istene utáni tökéletes vágyakozással eltelve még egyszer látni szerette volna a Legméltóságosabb oltáriszentséget, ezért arra kérte szomszédait, hogy azon a napon vigyék ki támlás székén háza elé. A plébános úrnak is üzent, hogy a körmenetkor minél hamarább haladjon el mellette a Szentostyával.

A jó lelkiatya, Pedro Pons Banza, teljesítette kívánságát. Amikor a processzió a ház előtt megállapodott, az egész nép szájalommal nézte a gyógyíthatatlan elaggott özvegyet, ott, ajtaja előtt tehetetlenül székén ülve és csendes reménységben várakozva az isteni Orvosra és Vigasztalóra, a Legméltóságosabb Oltáriszentségben.

És hitében nem csalatkozott! Alig áldotta meg a plébános a Szentséggel, örömkialtás szaladt ki a száján. Pillanatok alatt tökéletesen gyógyultan talpra állt és hátatelt szívvel csatlakozott a körmenethez.

Az egész község, plébánosával együtt szemtanúja volt ennek a nagy eucharisztikus csodának.

Cardona asszony még tíz évig élt a legjobb egészségben. Fürgén járt-kelt, mint fiatal korában bármikor, ehetett akármit, nem terhelte meg a gyomrát. 1890-ben halt meg kilencven éves korában.

Mi is örömteli szívvel vegyünk részt mindig az úrnapi ünnepeken és legyünk hálásak Isten áldásáért, melyet a Legméltóságosabb Oltáriszentség által oszt számunkra! – a szerkesztő

szerint, „egyújabszentalistaüggykódésnek” kikiáltott–alkalomegyakkor kiskamasz világában. Valahogy mindig is úgy éreztem, hiszen felfogni ezt, pláne teljességében úgysem lehet, hogy amikor ott térdelek az Oltáriszentség előtt, máig „kézvezető” plébánosom mellett, imádságos asszonyok és hithű férfiak körében, belekapcsolódom az Egyház vérkeringésébe, aminek pulzáló centruma az az Irgalmas Szív, amelyhez járulva a rohanó hétköznapokban megállva elmélkedni egy félórásckára; megnyugvást ad az embernek. A Szív az Öszövetség szerint magát az életet jelentette. Ezért is épült be később ez az értelmezés az újszövetségi krisztusképbe. Felmérhetetlen titok az a Szív, amely a Szűzanya méhében fejlődött ki, melyben való elmerüléshez a Szűzanya májusban készít fel bennünket, hogy Szent Fiát méltón ünnepelhesük június hónapban. A Szív, amelynek lángoló szeretete ki nem alszik soha, biztos pont, óvó menedék. A Szív, amely képes lemondani önmagáról is, minden más szívnél tisztább, érdemesb. Az a Szív, amelyet a mi bűneinkért járt és jár át szüntelen szenvedés, s mégis, a Szív, ami maga a végtelen kiengesztelődés. A Szív, melyet a katona lándzsája átdöfött és a megnyitott Szívből mind a mai napig a kegyelem árad ránk folyamatosan. Prohászka Ottokár szavai szerint: „Jézus Szíve a krisztusi szeretetnek, világmegváltó szeretetnek szerve és szimbóluma.” Anyaszentegyházunk három szép éneke is erről tanúskodik: Jézusomnak szívé... c.: „nálad lelkünk megpihen”, „irgalomnak háza, mennynek ajtaja”. A Jézus szíve, legtisztább szív c. már rögvest, első szavaival egyenesen az áldozat-jellegre, a Bárány vérenek megtisztulást szerző erejére utal: „kegyelem oltára...” Majd a harmadik, az „üdvözítő, lelkeinket tápláló, bűnösséget elvevő lángot” kifejezés az előrejelzést értelmezni képes odafigyelést kíván. (ld. Faustina nővér)

Ugyanígy, egy „hármasságot” emelek ki a bizonyára százszorosa szerteágazóbb „a tisztelettel különösen is adózó társaságok” közül: 1. A Jézus Szent Szívéről nevezett papok közössége. 2. A Jézus és Mária Szent Szívéről nevezett Örökimádó nővérek képviselői. 3. Jézus Szíve Család (Érd város országos-központtal).

Illendő és elengedhetetlen az ilyen és ezekhez hasonló közösségek összetartást kovácsoló léte. Az előbb felsorolt szervezetek, de ugyanígy az egyéni küzdelem, mind, egyaránt a szeretet leghatékonyabban munkáló eszközei. Képesek hozzácsatolni bennünket az Örök Akarathoz, önzőségeinket háttérbe szorítva, átalakítva gyarlóságainkat, akkor különösképpen és mindenén túl, ha mi is megtesszük a magunkét; az értünk örökké dobogó Szent Szív vég nélküli imádsát. *KM*

Mária- kegyhelyek

Máriacell

A hagyomány Máriacell alapítását 1157-re teszi. Ottó, Sankt Lambrecht kolostor apátja ebben az évben küldött öt bencés szerzetest az itt lakó pogányokhoz, hogy a kereszténységről prédikáljanak nekik. Ezeknek volt egy hársfa Mária-szobruk, trónon ülő Mária, jobbján a kis Jézussal, akinek kezében egy alma van, ezt anyjának nyújtja, anyja bal kezéből pedig körtét vesz át. A szobornak fakápolnát építettek. Ennek helyébe építettett Henrik morva örgróf kőkápolnát a XIII. század első évtizedében. Súlyos betegen ugyanis ígéretet kapott álmában, hogy ott gyógyul meg, ahol a hegyoldalon egy kis sátorban Máriát megtalálja. Templomát először 1266-ban említik. 1342-ben Albrecht herceg Mária-oltárt alapított a templomban. Gótikus kegykápolnáját Nagy Lajos magyar király építtette 1366-ban a törökök felett aratott győzelme emlékére.

Esterházy Pál herceg leírja, hogy Nagy Lajos király az Erdélybe becsapó, óriási túlerőben lévő tatárokkal vívott ütközete előtt buzgón imádkozott Szűz Máriához. Álmában a Szent Szűz megígérte a győzelmet, és megparancsolta a királynak, hogy Cellben lévő templomát nagyobbítsa meg. Amikor a király fölébredt, bizonyosságul a Boldogságos Szűznek mindig magával hordott képét a mellére fektetve találta. A győztes csata után teljesítette ígéretét, elkészíttette a kegykápolnát, és a templomot megnagyobbíttatta. Ebből az időből való a hegyes középső, gótikus torony. A „kincseskamra” oltárán őrzik a királynak a XIV. században készült híres Mária-képét. A templom előtt áll Nagy Lajos király szobra.

Az első búcsúkiáltásgot 1346-ban VI. Kelemen pápa ajándékozta Máriacellnek, majd 1399-ben IX. Bonifác pápától teljes búcsúkiáltásgot nyert. A XV. században már megjelennek a kegyhelyen följegyzett csodákat tartalmazó mirákulumos könyvek. Az 1500 körüli években a közeli és a távoli országokból – így Csehországból, Morvaországból, Lengyelországból,

Poroszországból, Sziléziából is – egyaránt nagy számban érkeznek búcsúsok Máriacellbe. A magyarok zarándoklatait Nagy Lajos király korától kezdve számíthatjuk. A XIX. században és a XX. század első felében Alsóórról (község Szombathelytől nyugatra a mai Burgenlandban), a Kis-Alföldről, sőt Bátaszékről is rendszeresen indultak csoportos zarándoklatok Máriacellbe. A zarándokok átlagosan napi 40 km-t gyalogoltak.

Máriacellt sok nép fiai keresik föl napjainkban is. A kegyhelyet a magyar történelemmel való kapcsolatai, sok magyar emléke miatt magyar zarándokhelynek is tarthatjuk. A máriacelli Szűz azonban nemcsak a Magyarok Nagyasszonya (Magna Domina Hungarorum), de Ausztriának és a szláv népeknek is Anyja (Magna Mater Austriae, Mater Gentium Slavorum). Rendkívüli, csodás gyógyulások, imameghallgatásokkorunkban is gyakran vannak. A magyar zarándokok nem mulasztják el a bazilika Szent László kápolnájának meglátogatását, itt nyugodtak Mindszenty József bíboros hercegprímás hamvai 1975-től 1991-ig. A magyaroknak Nagy Lajos korától kezdve napjainkig minden században mindig éppen elég okuk volt arra, hogy hazájukért a Szent Szűz közbenjárását kérjék.

Bálint Sándor – Barna Gábor: Búcsújáró magyarok című könyve alapján. (K. D.)

A Szegények Szüze

Banneux – Belgium

A Szűzanya Mariette Beco-nak egy tizenkét éves kislánynak jelent meg 1933. január 15 és március 2. között több alkalommal, hogy a helyben lakó és a távolról érkező híveket imádságra buzdítsa. Egy megszentelt forrást is ajándékozott. A kegyhelyre ma is milliószám járnak a hívek. Banneux (Bannó) kegyhelyről 1998-ban (III/1. szám) már beszámoltunk. Most beszélgetésekből adunk egy rövid ízelítőt.

(A kegyhelyet 1949. augusztus 22-én hivatalosan elismerték. Banneux volt a XX. században a harmadik jelenési hely, amelyet az Egyház hivatalosan elismert. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy információink szerint például Fatima még nincs hivatalosan elismerve. – a szerkesztő)

A jelenések a kis kertben történtek, mely Becóék háza előtt volt az út mentén. *Vasárnap, 1933. január 15.* – A Szent Szűz fényben ragyogva, imádkozott, mosolygott a gyermekre és hívta kéz intéssel, hogy közeledjen Hozzá. *Szerda, 1933. január 18.* – A Szent Szűz, miután hosszan imádkozott, első alkalommal vezette el a gyermeket a forráshoz és ezt mondta neki:

„Mártsd be kezedet a vízbe. Ez a forrás nekem van fönntartva. Jó Estét. Viszontlátásra.”

Csütörtök, 1933. január 19. – A látnok kérdezte: „Ki vagy szép hölgyem?” A Szent Szűz így felelt: „Én vagyok a Szegények Szüze”, és utána másodsor is elvezette a gyermeket a forráshoz és ezt mondta neki: „Ez a forrás minden népnek van fönntartva, a betegek enyhítésére. Imádkozom érted. Viszontlátásra.”

Péntek, 1933. január 20. – A látnok kérdezte: „Mit kívánsz Szép Hölgyem?” A Szűzanya így válaszolt: „Egy kis kápolnát kérek”. És megáldotta a gyermeket, kezeit fölé tartva, majd a kereszt jelét vetette rá.

Szombat, 1933. február 11. – Harmadszor is elvezette a gyermeket a Szent Szűz a forráshoz és mondta neki: „Jövök a szenvedést enyhíteni. Viszontlátásra.”

Szerda, 1933. február 15. – Mariette így beszélt: „Szent Szűz, a káplán új azt mondta, kérjek egy jelet”. A Szegények Szüze így felelt: „Higgyetek bennem és én is hiszek bennetek”. Majd egy titkot közölt a látnokkal és azt mondta: „Imádkozzatok sokat. Viszontlátásra.”

Hétfő, 1933. február 20. – Negyedszer vezette a Szent Szűz a Forráshoz a gyermeket és így szól hozzá: „Kedves gyermekem, imádkozz sokat. Viszontlátásra.”

Csütörtök, 1933. március 2. – A Szegények Szüze ezt mondta: „Én vagyok a Megváltó Anyja, Isten Anyja. Imádkozz sokat. Isten veled.” Mielőtt végleg eltűnt, megáldotta a gyermeket, mint január 20-án tette.

Könyörgések

Szegények Szüze, vezess bennünket Jézushoz, a kegyelem Forrásához.

Szegények Szüze, kérünk, mentsd meg a nemzeteket.

Szegények Szüze, adj enyhülést a betegeknek.

Szegények Szüze, enyhítsd a lelki és testi szenvedéseket.

Szegények Szüze, kérünk, imádkozzál mindegyikünkért.

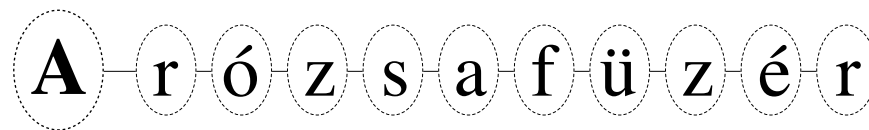
Szegények Szüze, hiszünk Benned.

Szegények Szüze, kérünk, higgyél nekünk.

Szegények Szüze, ígérjük, hogy sokat fogunk imádkozni.

Szegények Szüze, kérünk, áldj meg bennünket.

Szegények Szüze, Üdvözítőnk Anyja, Istennek Anyja, köszönjük, hogy figyelmeztetted minket Banneux-ben is, hogy tiszta szívvel, az Istenbe vetett hittel és Beléd vetett bizalommal, minden nap többször is imádságban forduljunk Hozzád és Szent Fiadhoz! Amen

Szókefalva fényében

A Szűzanya Szókefalván 1999. és 2005. között mindig megjelent június 17-én és üzenetet adott nekünk. Érdekes megvizsgálunk, hogy a júniusban kapott üzenetek során miket tartott fontosnak a Fény Királynője közölni.

1999-ben is már figyelmeztetett minket, hogy nehéz idők jönnek, melyet nyilván elsődlegesen a hitünk szabad gyakorlása fényében kell szemlélnünk, de értendő ez esetleg a megélhetési lehetőségeinkre is. Egyben megadja az „ellenszert” is a túléléshez.

„Ne féljete drága gyermekeim, nehéz idők jönnek, legyetek felkészülve imával, böjttel (kenyéren és vízen) szerdán és pénteken. Imádkozzatok a rózsafüzért és végezzetek keresztúti ájtatosságot.

Legyetek jól felkészülve, gyónjatok és áldozatok minél gyakrabban, imádkozzatok és olvassatok minden nap egy részt a Szentírásból, és aznap próbáljatok meg aszerint élni!

Én betakarlak titeket szent palástommal. Legyetek felkészülve: legyen szenteltvizetek, szentelt gyertyátok és tömjénetek.”

Később többször kérte a böjtöt a hétfői napra is.

2000-ben a Fény Királynője közölte Rózsikával, hogy az önként vállalt testi és lelki szenvedéseivel virágcsokrot hozott Jézusnak, örömet, mosolyt szerzett neki.

A Szent Szűz nagyon sürgetően mondta, hogy: „Most, ebben a pillanatban nyissátok ki szíveteket a Szentháromságnak, ne tartsátok szíveteket megkövesítve, hagyjátok, hogy az én Szent Fiam szeretet sugara hassa át szíveteket.

Nem azért jöttem, hogy megfélemlítsem az embereket, hanem azért, hogy segítssek titeket, hogy vezessem lépteiteket az én Szent Fiam felé.

Kérem imáitokat, melyekre nagy szükség van, kis áldozatokat és böjtöt. Töltsétek meg a templomokat, ne hagyjátok az én Szent Fiamat egyedül a Tabernákulumban! Vegyétek magatokhoz Jézus Szent Testét és Véréit. Csak Ő tud segíteni rajtatok a nehézségekben, a szenvedésekben és a betegségekben!”

„Imádkozzatok, amíg örömmé válik számotokra az ima.” (2001. június 17.)

Kérdezzük csak meg magunktól, hogy hetente hányszor sikerült a Tabernákulumban jelenlévő Jézus elé mennünk, esetleg szentáldozásban magunkhoz vennünk és Vele beszélgetnünk, imádkoznunk? Sikerült-e már néhányszor eljutnunk odáig, hogy az ima valóban örömmé vált számunkra?

A papoktól külön kéri a Fény Királynője, hogy készüljenek fel a nehéz időkre, ne féljenek a nehéz időktől, hiszen Ő szereti a jókat és a kevésbé jókat is. (2002. június 17.)

Az imával és böjttel a természeti katasztrófák is megállíthatók! (2003 június 17.)

„Az én Fiam Szent Szíve mindig nyitva áll és vár titeket. Keressétek ezt az utat! De csak a szentség által tudtok eljutni hozzá... Drága pap fiaim! Azt kérem tőletek, hogy legyetek a béke hordozói, úgy, hogy a szeretet és a béke sugározzon belőletek. Mindnyájatokat szeretlek.” (2004. június 17.)

2005-ben az utolsó jelenéskor a Szűzanya külön kérte: „Drága pap fiaim! Én, a ti égi Édesanyátok, kérem, hogy tartsátok meg üzeneteimet. A szeretet sugara áradjon reátok és adjon erőt a papi szentség életútján haladni. Szeretlek mindnyájatokat.”

Segítsük ebben a közelünkben levő papokat és hívő társainkat – szeressük egymást!

Jánossy Gábor

Szőkefalván minden hónap 17-én 19-24 óráig engesztelést szerveznek a római katolikus templomban.

Minden május 17-én ifjúsági engesztelést szerveznek a Szűzanya kérésére 10-18 óráig.

Minden év június 17-én megünnepelik a jelenések évfordulóját a Szűzanya óhaja szerint (helyi idő szerint 17 órakor ünnepélyes szentmise).

„A Fény Királynője” című könyv a Szőkefalvi üzenetek összefoglalása és ismertetése kapható Alapítványunknál illetve a Ferenciek terén. Érdemes tanulmányozni az üzeneteket! – a szerkesztő